

ook dat ze van het ouwe mensch hield. — Maar, er is geen testament en dus

„Nou ja, zeg ik, maar dat is immers net zoo veel als niks — ik ben niet van zoo'n natuur, dat ik het onderste uit de kan wil hebben Kennen we dat nu niet zóó beschrijven, dat zij de helft krijgt bij voorbeeld. Of mag dat niet? — Wat zeg jij sersant? Kijk nou eens even in de wet, daar staat zeker wel wat van in

„Maar! meneer Klabberdos!” zei de notaris. En die kerel keek me zoo raar aan.

Wel ja, zeg ik, dat meen ik.

„Maar meneer Klabberdos, dat zou ik nu niet doen. Als u haar naderhand eens wat gaf, een kleinigheid, dan is dat al mooi genoeg, u kan het zelf toch ook wel gebruiken.

Nou, dat kan ik ook wel, zeg ik, maar als ik er mee wacht totdat ik weer aan boord ben, dan ben ik bang, dat er niet veel van komt, want de sergeant en ik zijn beide nog al van een innemende natuur; wat zeg jij sersant?

Nu, daar kon hij niet veel tegen zeggen, en dus, toen werd het allemaal beschreven, net alsof mijn tante dat zoo verordineerd had, want ik wou daar geen rampzaligheid over hebben, als ze er achter kwamen, dat ik 'm dat gelapt had. — En daar is ze, geloof ik, ook niks van te weten gekomen; ik heb er ten minste nooit wat van gehoord, en een dag of wat later gingen we weer op reis; ik had het geld in m'n zak, en de sersant, die veel houdt van een aardigheidje, had de paraplu van mijn tante in zijn handen; en de omslagdoek van het ouwe mensch, daar hadden we nog enkele dingen ingepakt, die we wel meê wouën nemen.

„Sersant,” zei ik, „wat zullen we nu doen? We hebben nog zes dagen verlof?

„Amsterdam,” zei de sersant dadelijk „Amsterdam. Dat's de beste plaats die er is, als je op een fatsoenlijke manier je geld wilt besteden.”

Nu, dat deden we, en we hebben een boel plezier gehad, — en voortdurend, in een hooge fatsoenlijkheid.

We zijn in een comédie geweest, daar was het allemaal zij en fluweel, en daar zaten we op een plaats, waar ze allemaal handschoenen aan hadden; en volop aan alle kanten met dames en heeren, de een al mooier dan de ander.

Jongens, zei ik tegen de sersant, mag dat nu wel, dat we hier zitten?

„Waarom niet, zei de sersant, we betalen er immers voor.

Nu, zeg ik, dat is waar en ik wou dat toch ook wel eens zien, hoe dat in zoo'n heerenhuis in zijn werk ging.

Daar was eerst een heele beweging en drukte, om iedereen op zijn plaats te krijgen, want dat had ik wel in de peiling, een ieder had zijn eigen plaats, waarop hij zitten moest, of hij wou of niet. Dat ging zoo precies in zijn werk, alsof je aan boord van een oorlogschip was, en als ze dan zaten,